

Ti znaš da te volim

Rodio sam se 28. travnja 1930. godine, kao dijete rimokatoličke obitelji, u španjolskom mjestu Somosiera, koje se nalazi sjeverno od Madrida.

Devetnaestog ožujka 1943. godine, dakle kad mi je bilo trinaest godina, tijekom mise sam osjetio poziv da postanem svećenikom. Zbog financijskih razloga u dijecezansko sjemenište u Madridu uspio sam se upisati tek školske godine 1945./46. Prvih pet godina na rasporedu su bili latinski i grčki jezik, sljedeće tri godine filozofija, a uz nju teologija i etika. U rujnu 1953. počeo sam glavni studij, teologiju i etiku.

Prvih godina studija nitko nije smio posjedovati ili čitati Bibliju. Za dvadeset i prvi rođendan mi je žena koja je kasnije bila kuma moje prve mise donijela na dar Bibliju. Uvelike se iznenadila kad ju je morala odnijeti kući, jer sam je smio primiti tek kad navršim dvadeset i četiri godine i započnem studij teologije. Stoga je to što sam htio saznati nešto više o Bibliji bilo iz znatiželje, a ne iz potrebe.

Moja prva misa

Četrnaestog srpnja 1957. godine zaređen sam za svećenika i četiri dana kasnije održao sam svoju prvu misu u gradu u kojem sam rođen. Dvadeset i trećeg kolovoza počeo sam s radom u svojoj prvoj župi, La Neriuela u Madridu. Ondje sam ostao sve do 1959. godine, kada sam zbog narušenog zdravlja svojih roditelja zatražio premještaj. Dodijeljeno mi je mjesto kapelana u madridskoj gradskoj četvrti Canillejas, gdje su sa mnom mogli stanovati roditelji i sestra.

Premda su nas župni svećenik i članovi zajednice primili raširenih ruku, uskoro su se pogoršali odnosi između mene i tog svećenika. Razlog je bio njegov fundamentalistički, konzervativan stav u pogledu sadržaja propovijedi, primjene sakramenata, misne liturgije i štovanja Marije i svetaca.

Pitao sam se: “Zašto bih ja svoje propovijedi morao prilagođavati obrascima svog nadređenog svećenika? Zašto bih ispovijedi trebao odslušati prije mise, kada se tijekom mise ostvaruje okajanje grijehâ? Zašto svećenik dopušta da se tijekom mise osobito štiju Marija i sveci? Zašto bih tijekom mise i podjeljivanja sakramenata morao govoriti latinski, kad oni koji pribivaju bogoslužju taj jezik uopće ne razumiju?”

U svojoj prvoj župi sam u nekim dijelovima mise govorio španjolski, kao i tijekom pogrebâ i kršenjâ. To se većini onih koji su dolazili u crkvu toliko dopalo da se neprestano povećavao broji onih koji su se uključivali u misu i pomagali.

Promjene u župi

Nakon dvije godine ispričao sam tom svećeniku da sam u svojoj prijašnjoj župi neke dijelove mise održavao na španjolskom i da sam u misu uveo Bibliju. Nedugo nakon toga rekao mi je da ćemo nadalje – uz dopuštenje biskupa – velik dio liturgije i sakramente slaviti na španjolskom jeziku. Ali nedjeljne propovijedi i propovijedi na veće blagdane trebale bi ostati neizmijenjene. Jedna skupina konzervativnih svećenika odredila je teme i strukturu propovijedi, kako bi se nedjeljom posvuda držala ista propovijed.

Utvrдио sam da su sadržaji previše moralizatorski i premalo usmjereni na Bibliju, no uspjelo mi je da moje propovijedi usprkos tim odredbama budu više usredotočene na Krista. To je dočuo moj pretpostavljeni svećenik pa mi je, na moje veliko iznenađenje, rekao da će me kad god bude moguće osloboditi dužnosti propovijedanja i dati mi da samo vodim misu.

U tim teškim danima Biblija mi je uvijek bila nadohvat ruke, na noćnom stoliću, i sve sam više i više u njoj tražio istinsku, duboku i vječnu poruku spasenja, koja važi za mene i za sav svijet.

Gospodin je odgovorio

Jednoga dana Gospodin mi je dao odgovor na sva moja pitanja, tako što mi je dao da pročitam i razumijem treće poglavlje Ivanova evanđelja. Od toga dana Božja ljubav i Njegova obećanja bila su moje jedino mjerilo, moja snaga, moja punomoć i moje zrcalo. Zar prije toga to nije bilo tako? Jest, ali mi je sada na sasvim nov način postalo jasno da me Bog rodio nanovo putem svoje Riječi i Duha: *Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni* (Ivan 3,16). Tako je Bog postao moj Otac, a Isus Krist moj jedini, savršeni Spasitelj. To je bilo nešto posve novo za mene. U meni je nastala golem promjena. Moj prijašnji život izgledao mi je sada kao život nekog slijepca koji je pokušavao voditi druge slijepce.

U ljeto 1964. godine molio sam Gospodina da mi pokaže što da učinim sa svojim životom. U Rimokatoličkoj crkvi više nisam mogao ostati, jer me njezina hijerarhija prisiljavala propovijedati drugo evanđelje, a ne ono o spasenju po milosti putem vjere, spasenju koje se nalazi samo u Kristu.

U proljeće 1965. godine čuo sam za “bijeg” jednog svećenika koji je vodio sjemenište u Madridu. Uz pomoć nekog evanđeoskog propovjednika napustio je Rimokatoličku crkvu i otišao u inozemstvo, kako bi na jednom europskom protestantskom sveučilištu studirao protestantsku vjeru. Postupak mog kolege bio mi je odgovor kako da i ja napustim svećeničku službu i naučim više o Evanđelju slobode djece Božje. S tom namjerom nazvao sam Njemačku evanđeosku crkvu u Madridu, a oni su mi dali telefonski broj pastora Luisa Ruiza Povede. Čim sam tom čovjeku rekao da sam svećenik koji ima teškoća u pogledu vjerskih istina i savjesti, predložio mi je da odmah prekinemo razgovor i da se, umjesto toga, sastanemo na nekome mjestu, jer je policija često znala prisluškiivati njegov telefon. Tako smo se sastali osobno.

Smrtni grijeh ili znak novog života?

U to doba često sam imao osjećaj da ću se slomiti. S gledišta rimokatoličkog nauka živio sam u trajnom “smrtnom grijehu”: če-

sto sam sumnjao u svoju vjeru i odrješenje za taj i za druge grijeh nisam tražio u sakramentu ispovijedi; umjesto kod svog biskupa i svojih profesora teologije, biblijsku istinu tražio sam kod protestantata; odbacivao sam rimokatolički hijerarhijski autoritet; u tumačenju Biblije nisam se više podlagao crkvenom učiteljstvu; ispovijed svećeniku smatrao sam otuđivanjem prava i moći Boga, kome jedinom priliči opraštati grijeh po djelu koje je ostvario Njegov Sin Isus Krist; misu sam smatrao prijevernim nadomjeskom Kristovih zasluga na križu. (...)

Taj nutarnji sukob loše je utjecao na moje zdravlje, lišavao me sna i izazvao mnoge strahove. Na poslijetku sam, zbog svoje ljubavi prema Kristu i vlastitog spasenja, morao sve napustiti.

Moj odgovor na Gospodinovu milost

Na izlazu iz tog tunela straha i tjeskobe pozvao me Gospodin Isus da mu odgovorim onako kako mu je treći put odgovorio Petar kad su ono bili na jezeru. Bile su to iste riječi koje sam prije svog zaređenja za svećenika bio izabrao za svoje životno geslo: *Gospodine, ti sve znaš. Ti znaš da te volim* (Ivan 21,17).

Tako me Gospodin izveo iz tame Rimokatoličke crkve u svjetlo Evandjelja milosti: *Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao* (Efežanima 2,8-9).

Juan Sanz je dovršio svoju zemaljsku utrku. Svjedočanstvo o svojoj vjeri je, između ostalog, ostavio u video-zapisu "Katolicizam: vjera u krizi" (španjolska inačica).